Ч. 5. Неділя 22 (9) січня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запрошенє до передплати.

В сїм роцї розпочали ми двайцять перший рік нашого видавництва. Не потребуємо покликувати ся на то, яку за сей час „Народна Часопись“ зробила прислугу нашій суспільности. Се знають і уміють певно оцїнити всї наші Вп. Передплатники і Читачі. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і полїтичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими условями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґентії дневників п. Ст. Соколовского пасаж Ґавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Староствах:

на цїлий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цїлий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Рада державна. — З парляментарних клюбів. — З француского парляменту.

На вчерашнім засїданю палати послів пос. кн. Любомирский поставив внесенє в справі зачислення евіденцийних ґеометрів до роду урядників судових.

Палата приступила до дальшої дискусиї над буджетом. Перший забрав голос п. мінїстер скарбу Маєр і виголосив коротке експозе фінансове. Бесїдник зазначив між ин. в своїй промові, що як всї посли признають, з теперішних доходів не можна покрити всїх видатків. Не полишає ся отже нїчого иншого, як відкритє нових жерел доходів або обмеженє видатків. Що до нових жерел доходів, то нинї ще не може мінїстер зробити ще нїяких рішучих предложень, бо над тими справами ведуть ся лише що переговори. Відтак зазначив потребу ощадности. Промавляли відтак пп. Малїк і Вагнер.

По перерваній дискусиї відчитано інтерпеляциї, а президент закрив засїданє о год. 5³/₄

ВУЙКО БЕРНЕК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойля.

I.

Францускиий берег.

Я перечитав лист мого вуйка може яких сто разів і знав єго майже на память. А помимо того тепер, на корабли, витягнув я єго знов з кишенї, аби ще раз перечитати єго з найбільшою увагою, немов би то було перший раз. Хороший, стоячий почерк пера міг походити з руки сільского адвоката, а адреса звучала: „Пан Люї де Ляваль, до рук Мр. Вілїяма Ґарґрів, властителя гостинницї „під зеленим хлопцем“ в Ашфорд, Кент.

Мій господар спроваджував потайки дуже богато горівки з Франциї і той лист найшов також потайки дорогу до него через пачкарів.

„Дорогий сестрінче — читав я — тепер, коли твій отець помер і ти остав на сьвітї сам, чей не схочеш продовжати нашої давної родинної ворожнї. В часах великих розрухів станув твій отець по сторонї короля, менеже тягнуло до народа. Що дальше стало ся, знаєш. Отець мусїв утїкати, а я став властителем єго посїлостий в Ґробоа. Може то тебе смутить, що ти опинив ся в так відміннім положеню від твоїх предків, але певно волиш, що добре опинили ся в моїх руках, як мали дістати ся в чужі руки. У брата твоєї матери найдеш чей все любов і прихильність.

А тепер хочу тобі дати добру раду. Я, як знаєш, був все републиканином; але годі бороти ся против судьби, а могучість Наполеона не дасть ся вже захитати. Длятого постарав ся я стати для него пожиточним. І з добрим успіхом. Він прихильний менї і очивидно готовий до взаїмних услуг. Як може знаєш, є він тепер з своєю армією в Бульон, кілька миль від Ґробоа. Коли прибудеш сюди, він певно з огляду на заслуги твого вуйка забуде свою ворожнечу против твого вітця. Вправдї твоє імя стоїть ще на лїстї прогнаних, але мій вплив у цїсаря скоро ту справу полагодить. Прибувайже сейчас з повним довірієм до твого вуйка — Бернека“.

Ще більше як сам лист здивувала мене та куверта. Червоні печати ляку вказували на краях відтиски грубих пальцїв. Видко вуйко замість печатки до ляку, уживав великого пальця. А над одною печатию були виписані скорим почерком анґлїйскі слова: „Не приїзджайте!“ Не можна було пізнати, чи походили від жіночої чи від мужеської руки; досить, що були вписані як загадочний і непривітний додаток до вічливих запросин.

— Не приїзджайте! — Чи мій вуйко нараз инакше надумав ся? Ледве; бо чогож би в таким случаю посилав до мене лист? Або може хотів мене хто инший остеречи перед приїздом? Лист був писаний по французски, остерігаючі слова по анґлїйски. Може остаточно дописано їх аж в Анґлїї? Але печатки були ненарушені і в Анґлїї не міг нїхто знати про зміст листу.

Корабель відчалив від берега; коли вітрила надули ся надмірно, а филї шуміли довкола, почав я собі нагадувати всьо, що колись чув про мого вуйка.

Мій отець походив з одної з найстарших і найгордїйших шляхотских родин Франциї; єго хороша, честна жена, не була єму рівна родом. Она сама не дала єму нїколи причини жалувати свого вибору; але один з єї братів, котрий тодї був адвокатом, ще в часах могутности і сьвітлости нашої родини викликував в моїм вітци невдоволенє своєю потайною вдачию і удаваною прихильностию. Пізнїйше, по упадку шляхотского панованя, був він найбільшим ворогом моєї родини. Колишний бунтівник став тепер одним з найдїльнїйших сторонників Робеспієра і той настановив єго паном в Ґробоа. По упадку Робеспієра вкрав ся він в ласку Барраса. Але й нї один з пізнїйших переворотів не був в силї прогнати єго з Ґробоа. А тепер побачив я з того листу, що й новий цїсар є єму прихильний, хоч як дивним менї то видало ся з огляду на попередну історию того чоловіка. Які услуги міг єму віддавати мій вуйко, републиканець?

Може видати ся непонятним, що я приймив запросини чоловіка, котрого мій отець напятнував зрадником. Але молодїж тодїшних часів не могла задержати гнїву до нових полїтичних відносин. Для старих еміґрантів час почавши від року 1792 немов би стояв; їх ідеали і їх нехіть були непохитні. Але ми молоді, що виросли на чужинї, чули, що настали нові часи. Франция не була вже краєм голоти

по полудни. Слідуюче засідане ві второк о год. 11 рано.

В Колї польскім вибрано в середу майже одноголосно предсідателем пос. дра Лазарского, краківского демократа. Польске Коло приймило до відомости також заяву бар. Бінерта в справі водних доріг, з котрої виходить, що закон буде перероблений в напрямі розширеня водних дорів з підмогою реґуляциї рік, якої домагає ся Відень і Долїшна Австрия та Морава, а потребує також пильно Галичина.

Німецко-народний союз радив про політичне положене, як було заповіджено, ві второк і про події, які розіграли ся з нагоди обнови кабінету.

Пос. Вольф ставив резолюцию, котрою намагав ся зазначити, що німецкий народний союз не може дальше остати на тім самім становищи супротив правительства, однак сю резолюцию відкинено 41 голосами против 15, а ухвалено великою більшостию резолюцию д-ра Сильвестра, що Союз з пильною бачностию на німецкі поступові і державні інтереси буде як доси без упередженя оцінювати всї справи, а будуче становище союза буде зависиме від становища і поступованя правительства. Німецкі радикали здержали ся від голосованя і заявили, що ухвали німецкого народного союза не вяжуть їх, щоби голосувати за правительственними предложенями.

В словіньскім клюбі по справозданю д-ра Шустерщіца про політичне положене, промовляв др. Крек і зазначив, що південні Славяни відзискали повну свободу діяльности на всї боки. Мають свобідну руку супротив Чехів, бо Славяньска Унїя розпала ся під напором самих Чехів. Політика вільної руки дає клюбови змогу уладити своє становище супротив парляменту і правительства відповідно потребам країв заступлених в клюбі і не виключає в данім случаю також голосованя за правительственними предложенями. Політика вільної руки може довести до порозуміня з Німцями особливо з огляду на народні відносини в Стириї і Карингиї. Др. Корошец промовляв за строгою опозициєю, за побороюванем Німців і союзом з Русинами.

У французскій палаті послів вела ся вчера дискусия над аґітациєю загального Союза робітничого.

Пос. Лєфебр заявив, що неможлива річ терпіти довше робітничий Союз, котрого статут голосить орґанізацию ґенеральних страйків і револющию.

Бріян замітив, що тої аґітациї революцийної не треба глядати в 3000 робітничих союзах, лише в Парижи, де жмінка аґітаторів підбурює загал. Колись робітнича верства вибє ся зпід їх панованя. — Коли президент міністрів то сказав, відозвав ся з ґалериї оклик: То неправда! Служба парляментария вивела того чоловіка, а Бріян сказав: Той оклик є криком болю тяжко раненого чоловіка, на котрого рані положено палець.

Палата по дискусиї приймила буджет міністерства справ внутрішних і ухвалила кабінетови вотум довірия.

Новинки.

Львів, дня 22-го січня 1911

— Іменованя. II. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував учителькую школи вправ при женьскій учит. семінариї в Перемишли Станисл. Лїнгардт головною учителькою при тім заведеню; — затвердив ухвалу колеґії професорів о допущеню дра Володисл. Мазуркевича яко приват. доцента фармакоґнозиї на лїкарскім видїлї Унїверситету у Львові.

— Рисунковий курс для учителїв і учительок львівских устроює краєва Рада шкільна в рисунковій сали школи ім. сьв. Антонїя у Львові. Курс той буде тревати через цїлий другий півріг сего року, а наука буде відбувати ся два рази в тиждни в пополудневій порі за кождим разом по дві години. З курсу буде користало 30—35 учителїв і учительок шкіл народних у Львові, котрі зі взгляду на щораз більше признавану вагу науки рисунків будуть мати з того без сумнїву великий хосен.

— У віденьскім кружку земляків вибрано новий видїл, до котрого увійшли: ґенерал-авдитор З. Павлюх, голова; полковник Щуровский, містоголова; п. Мазуркевич, директор канцеляриї при Міністерстві просьвіти, скарбник; п. Литвинович, секрегар, п. Іваницкий, видїловий.

— О міліонові обманьства. Слїдство в справі о. Полошиновича і посередників Ґольдера, Ґольдберґа і Ферлїбґера, котрі мали допустити ся великих обманьств на шкоду родини ґр. Осолїньских прибирає щораз більші розміри і як зачувати має прийти до нових арештовань. Повістаючі в слїдчій вязници внесли до палати радної просьбу о випущене їх на волю за кавцию. Палата радна згодила ся на то і визначила для кождого кавцию по 50.000 К. Доси однак нїхто тої кавциї не зложив.

— Продаж арґентиньского мяса у Львові іде досить слабо, бо сей заморский товар не знаходить великого одушевленя в місті. В середу і четвер продано в львівских ятках 43 передних і 32 задних чверток т. є. майже дві третини цїлого спровадженого запасу. Купують переважно дрібні закупники. Як зачувати вислїд сего підприємства представляє ся не конче рожево. Припускають, що громада буде мусїла щось доплатити до того мяса хоч і не богато. Остаточно від того вислїду буде зависїти і дальше спроваджуванє. Здає ся однак, що істория з арґентиньским мясом закінчить ся так само як свого часу з кіньским.

— Дрібні вісти. В місяци падолисті мин. р. надано у Львові 4,339.507 звичайних листів а звиш пів пята міліона примірників ґазет. В тім самім часї надано 33.539 телеґрамів за оплатою 36.339 корон. — Малї вакациї в школах середних сего року перший раз відпадуть. Перший курс закінчить ся вже з днем 1. лютого. Лїтні вакациї мають від тепер розпочинати ся з днем 2 липня. — Підчас Иордань-

---

і ґільотини; хоч побідна то все таки напастована взивала вітчина до себе своїх розпорошених синів і більше ще як лист вуйка потягав мене до Франциї воєнний гомін по тім боцї Каналу.

Вже довго боров ся я в серци з тугою за своїм рідним краєм. За житя вітця я нїколи о тім не говорив; для него, що служив під Кондеєм і боров ся під Кібероном, таке бажанє видалось би просто зрадою. Але з єго смертию відпало все, що здержувало мене від повороту до Франциї, а моя туга була о стілько більша, що й Евгенія — котра тепер вже від трицятьох лїт єсть моєю женою — гадала так само як я. Єї родичі, одна галузь родини Шоазиль, мали так само непохитні засади і упередженя як мій отець. Про погляди своїх дїтий мало журили ся. Кілько разів они дома сумували задля якої французскої побіди, ми з радости в огороді скакали. При вікнї альтани, зарослім лавровим листєм, сходились ми вечерами і привязали ся до себе тим тіснїйше, чим більше відчужували ся від нашого окруженя. Я виявляв мої честилюбиві пляни, а Евгенія укріпляла мене в тім одушевленю. І тому лист мого вуйка був лиш дальшою причиною до переведеня давно уложеного наміру.

Крім смерти мого вітця і листу вуйка причинила ся ще й инша обставина до скріпленя мене в моїм намірі. В Ашфорді від недавного часу стало менї за горячо. Очивидно що Анґлїйці взагалї поводили ся супротив французских еміґрантів дуже вічливо і прихильно. Кождий з нас задержить Анґлїю і єї мешканців у вдячній памяти. Але всюди суть бундючні, чванливі люди, а тих не хибло і в спокійнім, сонливім Ашфорді. Був там особливо один кентійский панич, названием Форлєй, котрий був звістний з своєї зачіпливости і глумливости. Кілько разів стрітив котрого з нас, зараз починав ганьбити, не лише французске правительство, чого остаточно анґлїйскому патріотови не можна було брати за зле, але ганьбив Францию саму і всїх Французів.

Довго були ми глухі на єго напасти, але вкінци було менї того за богато і я постановив дати єму научку. Одного вечера сидїв я з кількома приятелями в гостиници, а при столї побіч сидїв Форлєй. Він був майже пяний і безнастанно робив злобні замітки про Французів. „А тепер, пане де Ляваль — крикнув він вкінци, кладучи свою руку менї на плече — тепер мусите випити зі мною тоаст: в честь рамени Нїльзона, що має знищити Францию“.

— Добре — сказав я — випю з вами, коли обіцяєте, що пізнїйше випєте тоаст зі мною.

— Згода! — відповів і ми випили.

— Тепер ваш тоаст на черзї — крикнув.

— Отже добре — відповів я — пю на здоровлє тої арматної кулї, що то рамя розторощить.

У відповідь вилив він менї вино в лице. Прийшло до поєдинку і я перестрілив єму рамя. Вечером стрітив я Евгенію коло нашого вікна в альтанї; она зірвала кілька лаврових листків і увінчала менї голову.

Та пригода захитала моїм становищем в Ашфорді і дуже причинила ся до моєї постанови приймити запросини вуйка, помимо згаданих остерігаючих слів.

Коли він своїм впливом зможе наклонити цїсаря, аби моє імя вичеркнено із спису прогнанних, то мому поворотови до Франциї не буде стояти нїчо на перепонї.

Затоплений в своїх думках, забув я зовсїм де находжу ся. Нараз властитель корабля поклад свою руку на моє плече і я стрепенув ся.

— Но, пане — сказав — тепер мусите сїдати в човно.

— В менї заворушило ся аристократичне чувство і я лагідно зсунув єго брудну руку з моїх плечий.

— Берег ще далеко — замітив я.

— Робіть, що хочете — відповів — я дальше не їду. Сїдайте в човно, або плиніть до берега.

Дармо представляв я тому чоловікови, що я заплатив за цїлу дорогу. Навіть мій годинник, стару родинну памятку жертвував єму.

— Дуже мало — крикнув дико. — Спустити вітрила, Дрін і човно сюди. Тепер пане, всїдайте, або вертайте зі мною до Довру. Надтягає полудново-західна буря; не поїду нї кроку дальше.

— Коли так то я сїдаю на човно.

— Хиба нїчого иншого не полишаєсь вам — скрикнув і засьміяв ся так глумливо, що я був би єго за те побив. Але супротив таких людий єсть ся безсильним; коли піднесе ся на них патик, то они вибивають зуби кулаком. І тому погодив ся я з конечностию і вскочив до човна. Мій клунок — хороша подорожна торба пана де Ляваль — полетів за мною. Двох моряків вхопило за весла і ми пустили ся до далекого берега.

Погана ніч ждала нас. Темні хмари збирали ся на овиді, а крізь їх продерті береги падало від часу до часу проміне заходячого сонця. Мутно-червоне сьвітло розлило ся по небі і відбивало ся в сірих филях моря. Наше мале човно сильно колисало ся і скакало на филях. Зі страхом глядїли моряки то на небо то на далекий берег. Вже здавало ся, немов би хотїли завертати і плисти назад до великого вітрильного корабля.

(Дальше буде).

ского сьвята вкрадено Н. Дідухови, возьному „Просьвіти“, в Успеньскій церкві з кишені пулярес, в котрім було 113 корон. — Ґрафиню Тарновску, котра відсиджувала кару в криміналї у Венеції за участь в голоснім свого часу убийстві ґр. Комаровского, відставлено оногди під ескортою карабінєрів до Мілляно, де лікарі порішать, чи она має піддати ся операциї, чи полишена дальше у вязници для відсидження останка кари. — З Петербурга вивезено оногди около 250 політичних виновників на Сибір.

— Монетарня в криміналї. Перед судом присяжних в малій сали львівского суду карного відбувала ся вчера розправа против самих арештантів, обжалованих о то, що відсиджуючи в криміналї свої кари, взяли ся фабрикувати фальшиві гроші. На лаві обжалованих засїли звістний злодій Людвик Кос, що відсиджує кару 8-лїтної вязниці, Іван Островский, Едвард Владіч, Йосиф Кендзьор і Михайло Коґуціньский. Всї они обжаловані о то, що мабуть таки в криміналї фабрикували фальшиві 20-сотикові монети і пускали їх в курс в той спосіб, що купували собі за ті гроші тютюн. Остаточно тоті монети дістали ся до рук дозорців і справа викрила ся. Чи арештанти фабрикували дїйстно гроші в арештї, сего анї слїдство анї розправа не могла викрити і обжалованих остаточно увільнено.

— Нещаслива жертва санкового шпорту. В четвер по полудни стала ся в стрийскім парку пригода, одна більше з тих, котрі повинні мати на своїй совісти ті, що безнастанно захваляють санковий шпорт і намавляють молодїж до него. Отже з одного з горбів в тім парку спускав ся на ґренджлях ученик ґімназияльний, 18-лїтний Тадей В...люш. Підчас найбільшого розгону ґренджолаи обернули ся а В...люш з'їхав задом на долину і вдарив ся плечима об бариєру з такою силою, що зломив собі стовп хребтовий і в одній хвили стратив притомність. Нещасливу жертву непотрібного шпорту відвезено в безнадійнім станї до шпиталю.

— Москвофільска гниль. Процесови о. Давидяка против поклонників коломийского амбасадора все ще нема кінця. Тепер виступає яко сьвідок сам др. Дудикевич і по правдї не сьвідчить нічого, лиш боронить ся від всїх тих тяжких закидів, які зробила єму не лиш сама брошура о. Давидяка, але й які ще більше видвигнула против него сама розправа. Між иншим пояснював др. Дудикевич справу завіщаня бл. п. о. Тиховича і доказував, що не хотів затаїти сего завіщаня. Предсїдатель трибуналу ствердив однак з дотичного леґату, підписаного сьвідками а також і дром Дудикевичем, що бл. п. о. Тихович инакше висказав свою послїдну волю, як то др. Дудикевич розпорядив записом. О. Тихович зазначив виразно, що одна часть запису має бути призначена для інститута сьв. Михаіла, а тимчасом др. Дудикевич дав тому институтови лиш половину з того а другу призначив для інституциї ім. Білоуса. Дальше призначив о. Тихович 1200 кор. для пароха при одній з церков у Львові на щорічне відправленє Служби Божої, тимчасом др. Дудикевич не полагодив сего і від шести літ не відправлювано Служби Божої за душу о. Тиховича.

Предсїдатель зажадав відтак вияснення, длячого др. Дудикевич маючи відповідну готівку до розпорядимости, не виплатив тих записів в сумі около 3000 кор., які єму поручив виплатити о. Тихович а зробив то аж по кількох роках. Др. Дудикевич відповів на то, що маючи безвзглядне довірє о. Тиховича, розпоряджав так, як уважав за відповідне. На то сказав єму предсїдатель, що нікому не вільно зміняти після вподоби послїдну волю завіщателя. Відтак оповідав др. Дудикевич о тім, як то др. Юрченко жадав вияснення, що стало ся з завіщанем о. Тиховича, але він, др. Дудикевич не дав єму нїякої інформациї, бо уважав, що то др. Юрченка нічого не обходить. Розповідаючи о тім, прибирав бесїдник то різні пози, то зміняв голос на всїлякі способи; то сїдав на крісло, то знов схоплював ся нагло, то кричав, то мовчав, то знов говорив, нїби зворушеним, нїби пригнобленим голосом і покликував ся на то, що против него змовила ся якась „мафія“ а тим викликував в сали лиш сьміхи. — Коли ся розправа скінчить ся, годі ще знати.

Господарство, промисл і торговля.

— Краєве Товариство господарске „Сїльский Господар“ у Львові повідомляє отсим всїх своїх членів господарів, що високе ц. к. Міністерство рільництва признало „Сїльскому Господареви“ до розділу за половину торговлї цїни 3.427 метричних сотнарів ґрису і отрубів (зюбру), які Міністерство війни дало Міністерству рільництва із войскових маґазинів до розпорядимости. — В міру зголошень буде головний видїл „Сїльского Господаря“ розділяти призначений йому пшеничний ґрис і отруби межи своїх членів-господарів по половинї торгової цїни. Ґрис і отруби (зюбер) буде видавати ся у Львові, Перемишли, Ярославі і Станиславові від тепер аж до кінця червня сего року. В зголошеню треба подати, на котрий місяць хто ґрису і отрубів (зюбру) хоче, бо вибиранє призначеної нам скількости ґрусу мусить розложити ся по можности на всї ті місяцї. — Зголошувати ся треба як найскорше до головного видїлу „Сїльского Господаря“ у Львові, ул. Сикстуска ч. 46.

Телеґрами.

Прага 21 сїчня. Намістник ґр. Тун явив ся вчера рано в будинку Намістництва і обняв урядованє.

Будапешт 21 сїчня. Палата вельмож приняла в загальній і специяльній дискусиї торговельний договір з Сербією.

Сараєво 21 сїчня. Населенє Боснї і Герцеґовини після провізоричного обчисленя виносить 1,893.683 душ.

Карльскрона 21 сїчня. Новопибудований торпедовець „Веста“ виплив вчера на першу пробну плавбу, з котрої мав по кількох годинах вернути. Доси однак нема о нїм нїякої вісти.

Константинополь 21 сїчня. Перед від'їздом турецкого войска до Ємена виголосив міністер війни на покладї корабля промову до вояків, в котрій сказав, що розходить ся о ратованє загроженої части краю. Міністер висказав жаль, що сам не може брати участи в походї.

Батум 21 сїчня. Над Каспійским морем лютить ся буря. Озеро Нурів виступило з берегів. В еріваньскій ґубернії лютить ся від тиждня заметіль снїгова. Богато людий згинуло.

Цїна збіжа у Львові.

дня 20-го сїчня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	10·70
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·70	„	7·90
Ячмінь пашний	7·40	„	7·60
Ячмінь броварний	7·60	„	8·50
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·70	„	13·20
Вика	8·20	„	8·50
Бобик	7·70	„	7·90
Гречка	6·25	„	6·60
Кукурудза нова	6·—	„	6·75
Хміль за 50 кільо	102·—	„	112·—
Конюшина червона	78·—	„	86·—
Конюшина біла	100 —	„	115·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	40·—	„	45·—

Надіслане.

— Брат смерти. Так здавна називано сон, однак неслушно, бо в дїйстности здоровий сон є жерелом житя. Навіть найбільше умученому і вичерпаному чоловікови привертає сили кількогодинний сон і викликує у нього чувства невисказаної щасливости. Однак не цїненого добра здорового сну дізнає лиш той, то о свої нерви дбає. Побуджуючі напитки ослаблюють нерви, що спричинює безсонність. Головну ролю відграє ту кава уживана майже в кождій родинї; через привичаєнє ся до Катрайнера Кнайпівскої солодової кави виличено вже нераз безсонність. Правдива Катрайнера Кнайпівска солодова кава посїдає всякі ароматичні питоменности кави зернистої без шкідливих субстанций. Приготовлює ся нею смачний кавовий напій і забезпечує ся нерви і серце перед зденервованєм. Длятого слушно уважають правдивого Катрайнера за найлїпшу каву домову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.